

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΙΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

ΑΡ' όλη την λεπτή έξυμνάδα της, ή βαρώνη ντέ Λινέξ δέν ήξερε τί νά πη στό σύζυγό της γιά νά τού δικαιολογήσ η' ένα τρόπο κάπως πιστευτό γιανί βρισκόταν μιστοντυμένη στό δεύτερο πάτωμα τού πύργου, μέσα στην κάμαρη τού νεαρού Σλαύου πιανίστα, πού ήταν ώραιος όο γυναίκα, μέ τά μακρούα σγουρά μαλλιά του!..

Νά τού πη ότι είχε βγάλει τά ρούχα της, χωρίς πονηρή σκέψη, έξ αίτίας της μεγάλης ζέσης, ούτε μπορούσε νά τού συλλογιστή, γιανί ή τελευταίε ήμέρεσ τού φθινοπώρου είχαν φτάσει πειά κ' άνάμεσα από τά παρατετάματα, πού μόλιε τά χρώσωνε ένας ψυχρός ήλιος, έβλεπε κανείς τά δέντρα τού κήπου νά χτυπάνε, κάτω άπ' τού φύσημα τού άνέμου, τά τρεμάμενα κλαδιά τους.

Άν ήθελε νά εινε ελικρινής, ή μικρούλα και γοητευτική πυροδέσποινα, θά μπορούσε νά τού άπαντήσει άπλοτύατα ότι άγαπούσε τρελλά αυτό τόν ξένο καλλιτέχνη πού τόν φιλοξενούσαν πρό τριών έβδομάδων, πού τραγουδούσε στό πιάνο τόσο τρυφεράς ρομάντισε και πού ήξερε νά λέη λόγια, γλυκά σάν τή μουσική του. Μά μιά τόσο μελομανία δέν θά ίκανοποιούσε καθόλου τόν βαρώνο ντέ Λινέξ, άνθρωπο θετικό, πού δέν μπορούσε νά καταλάβη τούς καλλιτεχνικούς ένθουσιασμούς. Άσφαλώς δέ μιά τέτοια έξηγήσις θά είχε ώς αποτέλεσμα νά τον έρεθισή ακόμα περισσότερο.

Γι' αυτό ή ένοχος σύζυγος έλαβε τή σοφή άπόφασι νά μην πη τίποτε, και, ένώ ό νεαρός μουσικός, άρκετά άσολοκωμένος, έπαυσε μηχανικά μέ τίε μυστικές τών μαλλιών της, έκείνη κουτώθηκε γρήγορα γρήγορα, γιανί ή νεαρή εινε έμφυτη στις γυναίκες όταν βρισκόνται μπροστά στους συζύγους τών.

Όσο γιά τού βαρώνο—πού ήταν μέ τίε παντούφλες του, μέ τή νυχτική του ρόμπα και τού σκουπό—έμεινε στην άρχή άρνος: άπό κατάπληξι μπροστά σ' ένα θέαμα τόσο άπροσπο. Τό παχουλό του πρόσσωπο, πού ήταν κοκκινωπό σάν πιεπιά τής 'Ισπανίε, είχε γίνει πού άστείο, έπειδι ήθελε νά τού κόνη τρυφερό. Καί από τού λαχάνισμα τής όγγης, ή μικρή φρωσική του κοιλιά άνεφοκατέβαινε όπως τού στήθος μιάς πριμαντόνας όταν τραγουδά τού δυσκολό ερω μέρος τού ρόλου της.

— Κυρία! φώναξε έπιτέλους. Μή νομίζετε πώς είμαι κανείς από τούς ήλιθίους έκείνους συζύγους πού μιά γυναίκα μπορεί νά τού άψηρήση άτιμωρητέ! Άν δέν σάς σκοτώνω άμέσως, όπως έχω δικαίωμα, τού κάνω γιανί μελετώσ μιά έκδίκηση ακόμα πιο σκληρή. Δέν θά εγκαταλείψετε ποτέ πειά αυτό τόν πύργο, όπου δέν φορηθήκατε νά μέ άτιμώσετε. Θά πάψετε νά εισθε γυναίκα μου και θά γίνετε αιχμάλωτός μου. Κανένα τέχνασμα, κανένα στρατήγημα δέν θά ξεγελάση τή άγρυπνη έπιβλέψη μου... Μακρούά άπ' τόν έρσητό σας, μακρούά άπ' όλες τίε άπολαύσεις, θά ζήσετε μόνη μαζί μέ τίε τύψεις σας!..

Κατά πόσον, ή κ. ντέ Λινέξ είχε τύψεις, αυτό δέν εινε καθόλου έξακριβωμένο και ό σύζυγος της δέν είχε καθόλου δικηο νά τού λέη αυτό τόσο έπιτόλεια. Μά τήν πείραξε πολύ ή ιδέα ότι δέν θά ξανάβλεπε πειά τόν ώραιο της μουσικό, ότι θά έμε ε φυλακισμένη, ακόμα και τή χειμώα, κατά τούς μήνε: τών διασκεδάσεων και τών χορών, σ' αυτό τόν πληκτικό πύργο, σέ πέντε λευγά άπόστασι από τού Παρίσι, στην άρχη τού κόσμου... Γι' αυτό, μέσο στό χαριτωμένο μορφασμό πού έκανε, ζωγραφίστηκε όλη ή άπελτίασ πού μπορεί νά κλείση μιά τρυφερή γυναίκα καρδιά.

— Όσο γιά σάς, κύριε—έπρόσθεσε ό σύζυγος γυρίζοντας πρός τού Σλαύο πιανίστα— άν φειδοναι της ζωής σας, αυτό τού κάνω γιανί θέλω ν' άποφύγω τού σκάνδαλο. Μά θ' άναγορήσετε άμέσως από δώ και φανάζομαι ότι στό μέλλον θ' άποφύγετε νά βρεθήτε στό δρόμο μου. Έμπρός, κύριε, πηγαίνετε!

Στ' άλήθεια, ό βαρώνος ντέ Λινέξ φάνηκε άρκετά άξιοπρεπής στη σκηνή αυτή, άν λάβουμε μέλιστα άπ' όση μας πώς φορούσε τή νυχτική του ρόμπα και τού σκουφό του.

Ό νεαρός μουσικός, πού έμοιαζε μέ χειροβειμ, χαμήλωσε τού κεφάλι του κ' άποκούθηκε, όμη όπως χωρίς νά όίξη ένα τελευταίο βλέμμα στην άγαπημένη του συνένοχο... 'Επίσης κούταξε θλιβερά τού πελώριο έβενιο πιάνο, μέ τά μπρούντζινα πόδια πού έπιανε όλόκληρο σκεδόν τού δωμάτιο. Είχε συνηθείσι νά τού παίρνη μαζί τού στα ταξίδια του και δέν δεχόταν ποτέ μιά πρόσκλησι γαυσι νά έξακριβώση προηγουμένως, ότι θά τού επέτρεπαν νά πάρη μαζί του και τού πιάνο του. Νόμιζε πώς έχανε όλο τού τάλάντο, άν έπαυσε σέ άλλο πιάνο. Μά ή στιγμή τώρα δέν τού φάνηκε κατάλληλη γιά νά ζήτησι νά τού στείλουν τού πιάνο του

νο, μέ τά μπρούντζινα πόδια πού έπιανε όλόκληρο σκεδόν τού δωμάτιο. Είχε συνηθείσι νά τού παίρνη μαζί τού στα ταξίδια του και δέν δεχόταν ποτέ μιά πρόσκλησι γαυσι νά έξακριβώση προηγουμένως, ότι θά τού επέτρεπαν νά πάρη μαζί του και τού πιάνο του. Νόμιζε πώς έχανε όλο τού τάλάντο, άν έπαυσε σέ άλλο πιάνο. Μά ή στιγμή τώρα δέν τού φάνηκε κατάλληλη γιά νά ζήτησι νά τού στείλουν τού πιάνο του

Ότε έτοι λοιπόν, δέν θά τήν ξανάβλεπε ποτέ πειά τήν ώραιά βαρώνη ό νεαρός πιανίστα;

Άν και πολλές μεγάλες κυρίες στην Πετρούπολι, στη Βαρσοβία, στη Βιέννη, στό Παρίσι, λιγωμένες από τόν τρόπο μέ τόν όποιο έπαυσε τίε μαζούρχες τού Σοπέν, τού είχαν γαυσι τρυφερά φιλήματα, αυτός δέν είχε άγαθήσι ποτέ άλλη γυναίκα—ούτε αυτή τήν όπέρουχη κόμισσα Λουκάνοφ, πού ήταν τόσο λευκή ώστε ξανφιαζόταν κανείς γιανί δέν έβλεπε στους ώμους της τρυφερά άγαπούσε τή βαρώνη ντέ Λινέξ.

Ό! ή γοητευτικές ώρες πού περνούσαν μαζί, λίγο πριν άπ' τού βράδυ, όταν ό βαρώνος δέν είχε γυρίσει ακόμα άπ' τού κυνήγι του! Αυτός όνειροτόλος, όρινε τά δαχτύλι του νά πλανιόνται έπάνω στα πληκτρα, κ' έκείνη, καθισμένη κοντά του, τόν άκουγε, σβόνοντας από τού λίγωμά της. Θυμόταν ακόμα τίε πιο μυστικές γαυσι πού γυτεύηκε, όταν ή ψυχές τους και τά κορμιά τους ενανόντουσαν, όταν τά χείλη τους δέν χόρτασαν τά φιλήματα...

Άλλοίμονο! Αδές ή γοητευτικές στιγμές είχαν γαυή γιά πάντα. Γιανί ό βαρώνος άσφαλώς θά πραγματοποιούσε τίε άπειλές του. Καχύποπος, σάν τόν δόν Μάρταλο, θά κρατούσε στη ζώνη του όλα τά κλειδιά τών θυρών τού πύργου και θά περνούσε κάγκελλα σ' όλα τά παράθυρά του. Η βαρώνη ντέ Λινέξ τήν βέβαια μιά έξυπνη γυναίκα, μά μόνο στις κομωδίες και στις όπηρες βλέπει κανείς τίε έρωτευμένε νά ξεπεύουν τήν αούθηξη εξαγριώνη τών συζύγους τούς και νά πηγαίνου νά συναντήσουν τούς έρωτάς τών...
Όχι! Όχι! Δέν θά τήν ξανάβλεπα ποτέ πειά...

Γι' αυτό μέ τήν ψυχή γεμάτη άπ' τίε θλιβερές αυτές όνειροπολήσεις, ό νεαρός πιανίστα: έναγύρισε στό Παρίσι, όχι μέ τού σιδηρόδρομο, ούτε μέ άμάξι, μά πεζός, από τού δημοσίο δρόμο—σάν νάθελε ν' άποακρηθή όσο τού δυνατόν από άπό τήν ευτυχία τού παρελθόντος.—Και όταν άπλόθηκε άργά άργά ή νύχτα, άνθισαν ένα σωφό άστρα στον ουρανό, μά καμιά έλπίδα στην καρδιά του.

Η ΠΙΝ=ΚΩΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ Κ'ΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Η κυρία Μπακοπούλου. (Σκίτσο τού κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

Όταν έφτασε στό διαμέρισμά του, στό Παρίσι ό ώραιος πιανίστα: ξαφνίστηκε πολύ βρισκόντας τού πιάνο του στη συνηθισμένη του όθισ. Ρώτησε σχετικώς τόν καμαριέρο του κ' έκείνος τού άπάντησε ότι μερικοί έπηρέτες τού βαρώνου ντέ Λινέξ είχαν φέρει τού πιάνο, χωρίς νά δώσουν καμιά άλλη έξηγήσι. Αυτό τού έκανε νά σκεφθή ότι ό βαρώνος είχε φερθεί πολυ ένεργικά, στέλνοντάς τού τού πολίτιμο πιάνο τόσο γρήγορα.

Μά ή γαρά του αυτή ήταν πολυ σύντομη. Θυμήθηκε τή βαρώνη και ξαναμεγαλόλησε.

— Καλά είνε στον ύπνητό του. Άφρόσέ με!

Και, όταν έμεινε μόνος, κούταξε τού πιάνο μέ μελαγχολία.

Ποτέ πειά δέν θά ξανάπαιξε σ' αυτό γιά έκείνη τίε μαζούρχες τού Σοπέν, ποτέ πειά έκείνη δέν θά τόν άκουγε, σκυμμένη κ' έκστατική... Ήταν φυλακισμένη και δέν θά μπορούσε νά ξεφύγη ποτέ από τού ζηλότυπο δεομοφιλικά της.

Κάθισε μελαγχολικός μπροστά σού πιάνο και τά χέρια του άγγιξαν τά άστρα και τά μαύρα πληκτρα. Θά έννοιωθε μιά πομενή ύδαρησι αν άκουγε—άν άκουγε μόνος του, άλλοίμονο!—τούς σκοπούς πού έκείνη άγαπούσε!..

Μά άμέσως άναπήδησε κραυγάζοντας από έκπληξι. Τού πιάνο δέν έβγαζε ούθ' ένα ήχο κάτω άπ' τήν πιέσι τών δαχτύλων του. Τί έσημαίνε αυτό... Ναί, ναι, τά καταλάβαινε όλα τώρα. Ό βαρώνος είχε συντριψει, είχε καταστρέψει από μανία τού πολίτιμο όργανό του και τού τού έστειλε, νεκρό πειά!..

Τρελλάσ από όργη σήκωσε τού έβενιο σέπαση τού πιάνου γιά νά δή τήν καταστροφή καλύτερα.

Και τότε... Ό, άνέκφραστη ευτυχία!.. Μέσα άπ' τού πιάνο πήδησε, σάν κούκλα μέσ' άπ' τού κοντί της, ή βαρώνη ντέ Λινέξ.

Άγκάλιασε τόν ώραιο πιανίστα μέ παραφορά,

(Η συνάχεια εις τήν σελίδα 2019)

